

[Arbejdsministeren]

nale og amtskommunale organisationer og de berørte ministerier om det, og jeg har selvfølgelig samme interesse som fru Ritt Bjerregaard i, også når det drejer sig om vejledning, at ikke alene kvindernes synspunkter, men også at kvinderne selv bliver repræsenteret, og det er så heldigt, at den ene af de to kvindelige kontorchefer, der er i arbejdsministeriet, faktisk har med vejledningsområdet at gøre, og det vil i hvert fald gøre det muligt, at arbejdsministeriets repræsentant bliver en kvinde. Så vil jeg selvfølgelig i øvrigt overveje, hvad vi kan gøre for, at det ikke bliver den obligate kvinde som sædvanlig, og også overveje spørgsmålet, om udvalget ud over at have deltagelse af de kommunale parter og berørte ministerier vil have en bredere sammensætning, således at arbejdsmarkedets parter går ind i det. Det er en sag, jeg vil overveje nærmere.

Nørgaard Sørensen (S):

Nu har vi jo fremsat dette forslag som en helt naturlig opfølgning af den indsats, socialdemokratiet gjorde som regeringsparti i forbindelse med martspakken, og en helt naturlig opfølgning af det løfte, vi afgav både som parti og som regering, nemlig spørgsmålet om et udspil om en landsdækkende ungdomsgaranti, og vi regner da også med, at regeringspartierne vil være nogenlunde positive, trods det at der er store forskelle i opfattelserne.

Jeg skal ikke nævne dem alle her, men bare sige én bestemt ting. En væsentlig forudsætning for, at indsatsen mod ungdomsarbejdsledløsheden skal lykkes, er ikke, at undervisningsministerens redegørelse om nogle flere uddannelsespladser bliver gennemført, men spørgsmålet om beskæftigelsesdelen i hele denne situation først og fremmest for de 20-25-årige. Her er det stadig væk spørgsmålet om jobskabelseslovens virkning og den kommunale indsats, der er det væsentligste, og dér er vi altså ikke imponeret over den velvilje over for jobskabelsesloven, regeringen hidtil har udvist, men vi vil opfordre arbejdsmarkedsnævnene – og i hvert fald gøre vores indflydelse gældende i så mange af arbejdsmarkedsnævnene som overhovedet muligt – til at være liberale over for samtlige godkendelsesprocedurer, når det drejer sig om at få sat jobskabelsesprojekter i gang.

Vi lider ikke af skræk for offentlig produktion, heller ikke produktion i samarbejde mellem private og den offentlige sektor, og dem, vi måtte kunne influere på i arbejdsmarkedsnævnene, vil vi også forsøge på at bibringe den opfattelse, så vi kan få nogle rimelige projekter i gang.

Det andet er selvfølgelig det, som vi har sagt tidligere i dag, nemlig at vi er utilfredse med regeringens manglende indsats over for den kommunale forpligtelse. Vi tror, at regeringens meget drastiske planer om at nedskære bloktilskuddene først og fremmest vil gå ud over de ungdomsarbejdsløse. Ungdomsarbejdsledløsheden vil blive brugt som en af de første og nemmeste nedskæringsmuligheder i takt med de beskårne bloktilskud.

Hvis regeringens svar på vort forslag om en landsdækkende ungdomsgaranti er, at man vil bruge hr. Ole Vig Jensen og hr. Halvgaard fra fremskridtspartiet i fællesskab til at skabe et flertal for at lukke for ungdomsgarantiforsøgene, kunne man være så ondsksfuld at sige, at konsekvensen næsten måtte være, at regeringen skulle prøve at finde det samme flertal i alle andre former for ungdomspolitiske spørgsmål, og det ville måske ikke være så morsomt efter at have hørt hr. Halvgaards tale i dag. Jeg håber ikke, det går så slemt, og jeg vil gerne som indledning til dette opfordre regeringen til ikke at bruge dette flertal til at lukke ungdomsgarantiforsøgene med, for det vil være en belastning for det, man kunne kalde forhandlingsklimaet, fra begyndelsen af.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg har ved en tidligere debat her i dag tilkendegivet det konservative folkepartis holdning til, hvordan vi skal klare ungdomsarbejdsledløsheden, og jeg vil gerne henvise til de bemærkninger.

Hans Jørgen Holm (V):

Da venstres ordfører i denne sag, hr. Tørnæs, ikke kan være til stede, skal jeg kort give venstres synspunkter på beslutningsforslag nr. B 55 om ungdomsgaranti.

Som det er fremgået af den tidligere debat om ministerens redegørelse, lægger venstre afgørende vægt på, at man får skaffet det nødvendige antal uddannelsesstilbud. Vi anerkender, at der også er behov for den del, som ikke ønsker en uddannelse, og det har